

Εισαγωγικά:

Η μπροσούρα αυτή αποτελεί μορφοποίηση της εκδήλωσης που κάναμε στα Τρίκαλα με την ελευθεριακή συλλογικότητα ΑΝΑΡΕΣ. Η εισήγησή μας εκεί καθώς και η ίδια αυτή η μπροσούρα είναι αποτέλεσμα της συλλογικής μας επεξεργασίας μετά από τη δράση μας σε φωτιές στην Εύβοια, στους σεισμούς στην Τουρκία και τις φωτιές που έπληξαν την Αττική το 2024.

Στην μπροσούρα αυτή θα προσπαθήσουμε αρχικά να ορίσουμε πώς αντιλαμβανόμαστε τις φυσικές καταστροφές, να δώσουμε κάποιους ορισμούς και να αντλήσουμε κάποια συμπεράσματα. Στη συνέχεια θα δούμε το πώς τα παραπάνω σχετίζονται με την Ελλάδα και τα ζητήματα που αντιμετωπίζουμε εδώ. Τέλος θα αναλύσουμε το τι θεωρούμε ότι προκύπτει σαν καθήκον στο κίνημα.

ΜΕΡΟΣ Α)

Η διαφορά μεταξύ φυσικών φαινομένων και φυσικών καταστροφών, έγκειται στο γεγονός, ότι τα πρώτα αποτελούν αίτιο των δεύτερων (ο κεραυνός είναι φ.φ., η ενδεχόμενη φωτιά είναι το αποτέλεσμα). Ενα φ.φ. από μόνο του δεν είναι ντε και καλά καταστροφικό (βλ κεραυνός στη θάλασσα). Καταστροφή γίνεται όταν διακόπτεται με οποιονδήποτε τρόπο την παραγωγική διαδικασία. Είτε μέσω της καταστροφής των μέσων παραγωγής, είτε μέσω της παρεμπόδισης των εργατριών να προσέλθουν στην εργασία τους.

Τα φ.φ. εντείνονται από την καπιταλιστικά παραγόμενη κλιματική κρίση. Δεδομένου αυτού, δε μπορούμε να μιλάμε για αμιγώς φυσικά φαινόμενα, πολλώ δε μάλλον για αμιγώς φυσικές καταστροφές. Είναι μια ολοένα και περισσότερο εντεινόμενη αλληλουχία κρατικής - κεφαλαιακής παρέμβασης στη φύση που εντείνει τα φ.φ. τα οποία με τη σειρά τους δημιουργούν πιο έντονες καταστροφές οι οποίες δεν αντιμετωπίζονται από την κρατική μηχανή λόγω είτε της αδυναμίας της, είτε της αδιαφορίας της αν η καταστροφή δεν συνιστά απειλή μεγαλύτερη για το κεφάλαιο από ότι απειλή για τη ζωή.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να πούμε ότι οι φ.κ. έχουν 3 στάδια. Πριν την καταστροφή, κατά τη διάρκεια αυτής, και το αποτέλεσμα της. Θα προσπαθήσουμε αναλύοντας αυτά τα τρία στάδια να εντοπίσουμε το βάρος της κρατικής-καπιταλιστικής (μη) παρέμβασης, ώστε να μπορέσουμε να εστιάσουμε στους πραγματικούς εχθρούς και να αντιμετωπίσουμε τη φυσικοποίηση των καταστροφών που προωθεί το μιντιακό κατεστημένο και ο κρατικός μηχανισμός για να αποφύγουν τις ευθύνες τους.

1) Πριν την καταστροφή:

Α) στην μη πρόβλεψη του όποιου φυσικού φαινομένου (πχ αδυναμία παράδοσης μελετών όπως στις πλημμύρες στη Θεσσαλία) ή και στην ανυπαρξία υποδομών για να γίνουν οι εν λόγω μελέτες.

Β) υπάρχουν περιπτώσεις όπως στους σεισμούς στην Τουρκία ή στις καλοκαιρινές φωτιές που υπάρχει πρόβλεψη ή και βεβαιότητα περί του τι πρόκειται να γίνει, παρόλα αυτά δεν λαμβάνονται μέτρα πρόληψης και αντιμετώπισης.

Γ) Πρέπει ακόμα να συνυπολογιστούν οι παρεμβάσεις στο τοπίο για να προσαρμοστεί στην καπιταλιστική αστικοποίηση. Τα έργα υποδομών που έγιναν στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα για να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες της αστικοποίησης με νέες και μεγαλύτερες πόλεις δεν συμπεριέλαβαν τη μέριμνα για τον μελλοντικό τους αντίκτυπο. Η αδιαφορία για τη συντήρηση τους στη συνέχεια οδηγεί σε καταστροφές μεγάλου βεληνεκούς. Αναφερόμαστε εδώ σε έργα αποξήρανσης για παράδειγμα, η γεωγραφία μιας τέτοιας περιοχής είναι αυτή μιας λίμνης, δεδομένο είναι συνεπώς το ότι σε τακτά χρονικά διαστήματα θα συρρέουν νερά, αν αυτά τα έργα του προηγούμενου αιώνα δεν

συντηρούνται, λόγω της φθοράς τους τα αποτελέσματα είναι μοιραία. Ανάλογη είναι και η ευθύνη για την κατασκευή κατοικιών σε σεισμογενείς περιοχές, κατοικιών που δεν πληρούν τα κριτήρια για να αντέξουν τις σεισμικές δονήσεις.

Δ) Στη συνέχεια θα πρέπει να σχολιαστεί το ζήτημα της διαφθοράς. Το τοπικό μικρό κεφάλαιο διαπλεκόμενο (και) μέσω των περιφερειακών κρατικών λειτουργιών αδιαφορεί για τις επιπτώσεις που φέρει η παρέμβαση του στο μικροκλίμα. Το ζήτημα γίνεται ακόμα πιο σημαντικό όταν μιλάμε για διαφθορά σε εθνικό επίπεδο. Εδώ αναφέρουμε ενδεικτικά το παράδειγμα της Τουρκίας στην οποία, στις πρόσφατα πληγείσες περιοχές, τα σπίτια που κατασκευάστηκαν μετά τον προηγούμενο καταστροφικό σεισμό τα ανέλαβαν εργολάβοι κοντά στην κυβέρνηση οι οποίοι αδιαφόρησαν για την σταθερότητα της κατασκευής τους με αποτέλεσμα το φονικό του 2023.

Ε) Σημαντική είναι και η αδιαφορία για τις κρατικές υποδομές οι οποίες μπορούν με την μη συντήρησή τους να προκαλέσουν καθαυτές καταστροφές οι οποίες στη συνέχεια θα αποδοθούν στη φύση. Αναφερόμαστε εδώ στην αδιαφορία για στύλους ρεύματος που μπορεί να δημιουργήσουν φωτιές, φράγματα με πλημμύρες κλπ.

Ζ) Η σημαντικότερη ευθύνη όμως, έγκειται στη δολοφονική και εγκληματική άρνηση του συστήματος αυτού να προβεί στην αντιμετώπιση επαναλαμβανόμενων ζητημάτων όπως οι πυρκαγιές.

2) Κατά τη διάρκεια των καταστροφών:

Α) Το κράτος μη διαθέτοντας πόρους για την αντιμετώπιση των καταστροφών, ειδικά επαναλαμβανόμενων τις πλαισιώνει ως εξαιρέσεις. Η διαιώνιση της εξαίρεσης όπως ξέρουμε και από άλλες καταστάσεις λειτουργεί με δύο τρόπους. Από τη μια εξιλεώνει το κράτος για την αδυναμία παρέμβασης και από την άλλη του δίνει μιντιακά όπλα. Με την παρουσίαση τις όποιες καταστροφής ως ειδικής περίπτωσης με τη χρήση της μιντιακής πειθούς το κράτος καταφέρνει να φαίνεται ως ο φορέας που κάνει τα αδύνατα-δυνατά για την αντιμετώπιση απέναντι σε μια απειλή που δεν έχει προηγούμενο. Ετσι κεφαλαιοποιεί την αδυναμία (ή την αδιαφορία του) να δράσει και βγαίνει ενισχυμένο αντί ζημιωμένο. Με αυτό τον τρόπο, όσο η κάθε καταστροφή είναι μια εξαίρεση δεν δέχεται και κοινωνική πίεση για να προβεί σε μέτρα πρόληψης και αντιμετώπισης.

Β) Στη διάρκεια της καταστροφής βλέπουμε ιστορικά ότι η αλληλεγγύη και η ανυπακοή βοηθούν σε πρώτο βαθμό όσο, αν όχι περισσότερο, από το κράτος. Τη στιγμή που οι μπάτσοι δίνουν εντολές εκκένωσης και οι πυροσβέστες περιμένουν έξω από τα χωριά (για να δώσουμε το παράδειγμα της Εύβοιας) οι κάτοικοι και οι αλληλέγγυες πάλευαν με τις φλόγες. Το ίδιο ισχύει και σε ότι αφορά τη συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης, την ανοικοδόμηση κλπ. Με αυτό τον τρόπο μέρος του κόστους μετακυλίεται στην κοινωνία.

Γ) Με το ξέσπασμα της καταστροφής, η πρώτη αντίδραση, πριν καν την αντιμετώπιση, είναι η στρατιωτικοποίηση της ζώνης καταστροφής. Αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη οριοθέτησης του κόσμου που πολλές φορές σε αυτές τις περιπτώσεις μπορεί να λειτουργήσει αυτοκαταστροφικά, αλλά γνωρίζουμε πως ακόμα και να σε μια λογική πρωτοκόλλου η στρατιωτικοποίηση θα μπορούσε να λειτουργήσει και θετικά, το κράτος τη χρησιμοποιεί σα μηχανισμό οριοθέτησης των ερχόμενων αντιστάσεων και όχι για τον έλεγχο της καταστροφής, εμποδίζοντας την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση. Παραπέμπουμε εδώ τόσο την προσομοίωση στρατιωτικής κατοχής που είχαν οι πληγείσες περιοχές στην Τουρκία όσο και την (μέχρι σήμερα) διαμονή των πληγέντων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Θεσσαλία ή στην Κρήτη.

3) Μετα την καταστροφή

A) Στη φάση της ανοικοδόμησης, η κρατική συγκάλυψη του κεφαλαίου που ήδη έχει οδηγήσει στην προστασία πρώτα των περιουσιών των πλουσίων και μετά των ζωνών, πολλώ δε μάλλον των περιουσιών, των φτωχών, φροντίζει για τη συνέχεια της αλληλεξάρτησης της να δώσει έργα υποδομής με υπεργολαβίες επαναλαμβάνοντας τον κύκλο της καταστροφής όπως στο παράδειγμα των σεισμών της Τουρκίας.

B) Όπως αναφέραμε και πιο πάνω, το πρώτο βήμα μετά την καταστροφή είναι η μιντιακή συγκάλυψη. Δεν έχουν σημασία οι αντιφάσεις που προκύπτουν από τις εξαγγελίες για την «θωράκιση» κάθε χρόνο με την «εξαιρετικότητα» της κάθε περίπτωσης, σημασία έχει το να γίνει η κατάσταση αντιληπτή ως εξαιρετική και ως φυσική, άρα ως κατάσταση στην οποία κανείς δε φέρει ευθύνη.

Δ) Σε συνέχεια της αναφοράς μας στη στρατιωτικοποίηση, το κράτος πρέπει να βρει μια λύση για τους πληγέντες. Σε περιπτώσεις μικρής έκτασης καταστροφής εστιών διαβίωσης, το κόστος συνήθως (ξανά) μετακυλίνεται στους φτωχούς. Στην άλλη περίπτωση, των μαζικών καταστροφών όπου το κράτος αναγκάζεται να μεριμνήσει για τη διαβίωση του πληθυσμού που έχασε το βιος του, το κράτος στρέφει τα εργαλεία που χρησιμοποιεί απέναντι στους μετανάστες, στον γηγενή πληθυσμό. Επιτάσσονται σχολεία, δημιουργούνται κλειστά καμψ, κοντέινερ και κάθε άλλο μέσο εξαθλίωσης και εκμηδένισης. Αυτή η πρακτική έχει σαν αποτέλεσμα τον έλεγχο των πλέον πληγέντων και των αντιδράσεών τους. Το καθόλα ταξικό και αντιδραστικό αυτό μέτρο μπορούμε να το δούμε και σαν μια κατασκευή κατάστασης εξαίρεσης πλέον για τον ίδιο τον πληθυσμό ο οποίος δεν έχει λόγο πάνω στη ζωή και στο βιος του. Παραπέμπουμε εδώ και στο ενδεικτικό παράδειγμα του εγκλεισμού των πλημμυροπαθών της Θεσσαλίας σε καμπ στα οποία πριν διέμεναν πρόσφυγες... Ακόμα, το κόστος ζωής το οποίο δεδομένα αυξάνεται ενώ η ποιότητα ζωής δραστικά μειώνεται, γίνεται ευθύνη του πληγέντα και της αλληλεγγύης.

E) Σε ότι αφορά την ανοικοδόμηση, παρατηρούμε όπως σχολιάσαμε και παραπάνω, ότι αυτή δεν στοχεύει στην βελτίωση των υποδομών, την αποζημίωση και την πρόληψη, αλλά λειτουργεί σαν ακόμα μια μορφή αναπαραγωγής του κεφαλαίου το οποίο κερδοφορεί με

κάθε τρόπο: από την ανάληψη έργων με τις ανάλογες μίζες και τις κεντρικές αποφάσεις ανοικοδόμησης έως και την αξιοποίηση των μπάζων. Τρόποι ζωής οι οποίοι δεν αποτελούσαν πεδίο κερδοφορίας για το μεγάλο κεφάλαιο θυσιάζονται για την ανάπτυξη νέων πεδίων οικονομικής αφαίμαξης της πληγείσας εργατικής τάξης. Στην Εύβοια για παράδειγμα η παραγωγή ρετσινιού μετά τις φωτιές δεν προμοδοτήθηκε για να ανοικοδομηθεί, αντίθετα έγινε τρομερή προσπάθεια για την ανάπτυξη του τουριστικού κλάδου.

Από τα παραπάνω μπορούμε να εξάγουμε τα έξης συμπεράσματα:

A) Όλα τα οριζόντια γεγονότα (πανδημίες, καταστροφές, πόλεμος) πλήττουν πρώτα και κύρια την τάξη μας. Στις καταστροφές συγκεκριμένα είναι ταξική η διαστρωμάτωση τόσο των ζωών που χαθήκαν όσο και των περιουσιών. (ο καπιταλισμός οδηγεί αναπόφευκτα σε καλύτερες συνθήκες τους πλούσιους, καλύτερα κατασκευασμένα σπίτια για παράδειγμα, και τους δίνει δυνατότητες οικονομικής ανάκαμψης εάν βρεθούν πληγέντες).

B) Οι καταστροφές είναι ευκαιρία αναπαραγωγής του κεφαλαίου και περαιτέρω εδραίωσης της κυριαρχίας του κράτους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει περίπτωση να υπάρξει πρόληψη στον καπιταλισμό. Η ανάλυσή μας για αυτές θα πρέπει να είναι στο πλαίσιο της ανάλυσης των καπιταλιστικών κρίσεων και των αντιφάσεων του καπιταλισμού και να μην αναπαράγουμε και μεις με τη σειρά μας το αφήγημα της «εξαιρετικότητάς» τους.

Γ) Το κράτος παράγει μια φαινομενική αντίφαση. Απ' τη μια φαίνεται να αδυνατεί να αντιμετωπίσει τις καταστροφές, από την άλλη είναι ικανότατο να καταστείλει τις αντιδράσεις. Αυτό συμβαίνει γιατί το κράτος είναι στημένο για να κάνει το δεύτερο, όχι το πρώτο. Είναι λάθος λοιπόν να μιλάμε για failed state και μπανανία. Το κράτος σαν υπηρέτης του κεφαλαίου (είτε μιλώντας για το λειτουργικό του δυναμικό είτε μιλώντας για την λειτουργία του σαν δομή) έχει δημιουργηθεί για να προστατεύει την αστική τάξη και να αναπαράγεται προς συμφέρον της. Δεδομένου αυτού, η επιτελικότητα του κράτους θα εξαντλείται πάντα στην καταστολή και όχι στην πρόληψη, αυτό δεν το κάνει αποτυχημένο όπως θέλουν οι ρεφορμιστικές αφηγήσεις, αλλά πλήρως λειτουργικό. Βάσει αυτής της αναλογίας προκύπτει και ο προϋπολογισμός των δαπανών του μεταξύ άλλων.

Δ) Όσο μεγάλο και αν είναι το φυσικό φαινόμενο, για την καταστροφή φταίει η το κρατικό καπιταλιστικό σύστημα καθώς και ο παραγόμενος ιμπεριαλισμός και η αποικιοκρατία. Την ευθύνη του κράτους και του καπιταλισμού την αναλύσαμε, σε ευρύτερο επίπεδο όμως πρέπει να σχολιάσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο ιμπεριαλισμός και η αποικιοκρατία επηρεάζουν τα μη δυτικά κράτη (και) σε αυτό το πεδίο. Θα πάρουμε το παράδειγμα της Λιβύης στην οποία πέρσι η κατάρρευση ενός φράγματος οδήγησε στον αφανισμό μιας πόλης και των κατοίκων της. Το γεγονός ότι δεν υπήρχε καν μετεωρολογική υπηρεσία για να εκδώσει δελτίο έκτακτης ανάγκης είναι αποτέλεσμα της ΝΑΤΟικής επέμβασης του 2011. Σε καμία περίπτωση δεν θα γίνουμε υμνητές του καθεστώτος του Καντάφι θα πρέπει όμως

να αναγνωρίσουμε ότι στη δεκαετία του '70, η εθνική εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας (ειδικά του πετρελαίου) οδήγησε σε ένα κοινωνικό συμβόλαιο κατασκευής έργων υποδομής τα οποία, όσο ο δυτικός ιμπεριαλισμός απέκλειε και στη συνέχεια βομβάρδιζε, δεν μπορούσαν να συντηρηθούν. Αποτέλεσμα ένα «κράτος» ερείπιο και μερικές δεκάδες χιλιάδες νεκροί. Ανάλογα παραδείγματα αποτελεσμάτων αφαίμαξης θα μπορούσαμε να βρούμε σε όλη την υφήλιο.

ΜΕΡΟΣ Β)

Στην Ελλάδα είναι 3 αιτίες καταστροφών που αντιμετωπίζουμε: οι φωτιές, οι πλημμύρες και οι σεισμοί, με τις 2 πρώτες να μονοπωλούν τη συζήτηση τα τελευταία χρόνια λόγω της συχνότητάς τους. Αναλύσαμε σε ένα γενικό πλαίσιο παραπάνω τα στάδια, σε αυτό το μέρος θα δούμε πώς, κυρίως οι φωτιές και οι πλημμύρες εντάσσονται στην ελληνική πραγματικότητα.

Κρατική αδιαφορία και αποπροσανατολισμός:

Η άρνηση ενίσχυσης των υποδομών καθώς και η ανυπαρξία μελετών αποτελεί ένα από τα βασικά προβλήματα που αναγνωρίζουμε ότι μαστίζουν τον τόπο στον οποίο αγωνιζόμαστε. Η άρνηση αυτή προκύπτει από τον τρόπο με τον οποίο γίνεται ο διαμοιρασμός των πόρων κατά κύριο λόγο. Είναι ίσως η υλικότερη αποτύπωση των αιτημάτων ενάντια στα

εξοπλιστικά προγράμματα και τον τρόπο με τον οποίο καταμερίζεται το δημόσιο χρήμα. Κάθε χρόνο βλέπουμε ελλείψεις στον εξοπλισμό των πυροσβεστών, άρνηση μονιμοποίησης και στελέχωσης, ανικανότητα στη δασοπροστασία. Από την άλλη, βλέπουμε φρακαρισμένα λούκια και ανύπαρκτα αντιπλημμυρικά, στύλους της Δ.Ε.Η. χωρίς προστασία μέσα στα δάση κλπ. Επαναλαμβάνουμε πως το ζήτημα δεν είναι ότι οι παροχές αυτές απουσιάζουν λόγω ανικανότητας, αλλά λόγω στόχευσης του κρατικού μηχανισμού.

Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να σχολιάσουμε ειδικότερα το αφήγημα που αναπτύσσεται γύρω από τις πυρκαγιές ειδικά: η ρητορική που εκφράστηκε στην περσινή φωτιά στην Αλεξανδρούπολη είναι ενδεικτική, φταίνε οι μετανάστες! Με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια, το κράτος πολιτικοποιεί τη δυστυχία προς συμφέρον του, αποπροσανατολίζοντας όπως είπαμε παραπάνω με την «εξαιροποίηση» της κατάστασης και δρομολογεί τον διασπαστικό για την εργατική τάξη ρατσισμό μέσω της αντιμεταναστευτικής ρητορικής. Δεν θα ξεχάσουμε τα ρατσιστικά πογκρόμ που προκλήθηκαν από αυτή την ανάλυση. Το ίδιο συνωμοσιολογικό αφήγημα αφορά και τους εμπρησμούς. Δεν αρνούμαστε ότι εμπρησμοί συμβαίνουν, αλλά η αναφορά σε κάθε πυρκαγιά για εμπρησμό ξεπλένει την κρατική αδιαφορία και φυσικοποιεί περαιτέρω το φαινόμενο. Ανάλογες είναι και οι λανθασμένες αναφορές για εμπρησμούς που αφορούν επιχειρηματικά κίνητρα, ξαναλέμε, δεν αρνούμαστε ότι κάτι τέτοιο δύναται να συμβεί, η συνεχής όμως (και κινηματική) αναφορά σε αυτό αποπροσανατολίζει τη συζήτηση ενώ δε λείπουν τα επίσης ρατσιστικά πογκρόμ προς εύρεση των «εμπρηστών».

Πρέπει ακόμα να σχολιαστεί το δόγμα πολιτικής προστασίας. Το γνωστό «112» έχει μετατραπεί σε όργανο αποφυγής ευθυνών από το υπουργείο πολιτικής προστασίας και κλιματικής κρίσης. Τα μηνύματα είναι τόσο συχνά και τόσο ανακριβή που έχουν σαν αποτέλεσμα το να αγνοούνται από τον κόσμο όταν όντως υπάρχει ανάγκη. Το δόγμα λοιπόν είναι μια λογική *arriori* προειδοποίησης από τον ελάχιστο στον μέγιστο κίνδυνο με το ίδιο μέσο, ώστε αν ο πολίτης δεν υπακούσει την εντολή να φταίει ο ίδιος, εξάλλου, το δόγμα περί ατομικής ευθύνης έχει χτιστεί επιτυχώς ήδη για να προστατέψει την αποτυχία του Ε.Σ.Υ. Με αυτό τον τρόπο λοιπόν το κράτος θέλει να προβλέψει το κόστος ανθρώπινων ζωών αδιαφορώντας πλήρως για το βίος τους και για την ίδια τη φύση και τη φυσική ζωή. Το ζήτημα είναι να μην υπάρξει άλλο «Μάτι». Σε δεύτερο χρόνο, μέχρι τώρα, η κυβέρνηση της Ν.Δ. έχει εξαγοράσει την αντίδραση του κόσμου μέσω επιδοματικής πολιτικής από το ταμείο ανάκαμψης, το οποίο βέβαια δεν έχει άπειρο βάθος...

Το δεύτερο ζήτημα είναι η ιδιωτικοποιήσεις. Στην Ελλάδα το γνωστό «ξεπούλημα» οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην διάλυση ζωών και στη δολοφονία ανθρώπων της τάξης μας. Ο τρόπος με τον οποίο οι ιδιωτικοποιήσεις γίνονται με απευθείας αναθέσεις κάνει ξεκάθαρο ότι κάθε έργο που γίνεται δεν θα ελεγχθεί ποτέ με μοιραία αποτελέσματα τόσο για τη φύση όσο και για τις ζωές. Το ζήτημα αυτό πρέπει να τεθεί μαζί με την ιδιωτικοποίηση του Ε.Σ.Υ. και τη δολοφονία στη Τέμπη και στην Πύλο για να καταδείξει την ευθύνη του Ελληνικού κράτους ως ένα κράτος-δολοφόνο, με πάγια πολιτική, και κοινή συνισταμένη την αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή.

ΜΕΡΟΣ Γ

Το κίνημα στην Ελλάδα έχει αναπτύξει πολύμορφη δράση γύρω από την αντιμετώπιση των φ.κ. Έχει δημιουργήσει ομάδες πυρόσβεσης (Ο.Σ.Α.Κ., Ο.Δ.Ε., Πυροσβεστική Ομάδα Ρουβίκωνα), οργανώσεις έχουν συμμετάσχει σε κατασβέσεις και απεγκλωβισμούς, συγκεντρώνονται τρόφιμα και χρήματα, δημιουργούνται κουζίνες αλληλεγγύης (Φαρκαδώνα, Αλεξανδρούπολη).

Θεωρούμε όμως απαραίτητο να γίνουν κάποια βήματα προς τα μπροστά ώστε να μπορέσει το κίνημα να είναι σε ακόμα καλύτερη θέση. Πριν από αυτό όμως θα χρειαστεί να σχολιάσουμε το πώς αντιλαμβανόμαστε την αλληλεγγύη.

Η αλληλεγγύη σε αυτές τις περιπτώσεις είναι ταξική. Αυτό σημαίνει ότι τη λαμβάνει όποιος την έχει ανάγκη ανεξαρτήτως πολιτικής-ιδεολογικής προέλευσης. Αναλογικά οι όροι για τη

συνεργασία σε αλληλέγγυα μέτωπα και δομές πρέπει να είναι περιορισμένοι. Θεωρούμε ότι ο σκοπός του να σταθείς αλληλέγγυος σε άτομο που έχει ανάγκη είναι το ύψιστο αγαθό που μπορεί να έχει ένας πολιτικός χώρος και στο βωμό του να επιτευχθεί πρέπει να θυσιαστούν οι πολιτικές διαφορές. Προφανώς από την άσκηση αλληλεγγύης θα πρέπει να πολεμούνται τόσο οι φασίστες και η δεξιά καθώς και η κυβερνητική αριστερά λόγω του ότι ο λόγος που ασκούν την αλληλεγγύη είναι προς ίδιον συμφέρον και όχι λόγω της ταξικής-κοινωνικής τους συνείδησης, ενώ δε θα διστάσουν να στραφούν εναντίον μας. Σε ότι όμως αφορά συντρόφους από την αριστερά, τον α/α χώρο ή και ανένταχτους αγωνιστές ή «απολίτικούς» ντόπιους οι πόρτες θα πρέπει πάντα να είναι ανοιχτές. Ακόμη, η αλληλέγγυα δουλειά δεν είναι υποκατάσταση του κράτους. Αυτή η αντίληψη είναι πολιτικοποίηση της συνειδητής αδράνειας κόσμου που δε θέλει να λερώσει τα χέρια του και προκύπτει από μια αντίληψη ενός κράτους που λειτουργεί στραβά και πρέπει να λειτουργεί προς όφελος μας. Εξηγήσαμε ότι κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει ούτε μπορεί να συμβεί σε κανένα καπιταλιστικό κράτος. Όταν αναγνωρίζουμε ότι κανείς δεν θα έρθει να μας σώσει τότε ο μόνος δρόμος είναι να βοηθήσουμε ο ένας την άλλη και να δημιουργήσουμε εστίες αγώνα στις πληγείσες περιοχές. Πατώντας πάνω σε αυτή μας την αντίληψη για την αλληλεγγύη αντιλαμβανόμαστε τις εξής ελλείψεις. Αρχικά η συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης πρέπει να μπορεί να λειτουργεί πιο αποκεντρωμένα και λιγότερο εξαρχειοκεντρικά. Αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη κέντρων συγκομιδής σε όλη την Ελλάδα και συντονισμού αυτών για την καλύτερη επίτευξη της κάλυψης των αναγκών. Ακόμη, η αποστολή κόσμου για βοήθεια κατά τη διάρκεια ή μετά την καταστροφή, θα πρέπει να γίνεται αν όχι συντονισμένα για όλο τον κόσμο που θέλει και μπορεί να στηρίξει, τουλάχιστον με μια επικοινωνία. Να διαμοιράζονται οι δυνάμεις του κόσμου έτσι ώστε να μην διατρέχουν κίνδυνο, και να είναι αποτελεσματικές σε αυτό που κάνουν. Πάνω σε αυτό θα πρέπει ενδεχομένως να κοιτάξουμε το πώς θα εκπαιδευτούμε και θα αναβαθμίσουμε τον εξοπλισμό μας.

Το πιο βασικό ζήτημα όμως είναι η μέχρι τώρα αδυναμία μας να βοηθήσουμε τους πληγέντες να οργανωθούν στον τόπο τους για να διεκδικήσουν ότι χρειάζονται καθώς και η αδυναμία μας να μεταφέρουμε στην μητρόπολη το ζήτημα των φ.κ. σαν κεντρικό πολιτικό αίτημα απέναντι στη δολοφονική κρατική αδιαφορία.

Με αυτά στο νου αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη οικοδόμησης ενός ταξικού μετώπου για την αντιμετώπιση των φυσικών καταστροφών μέσα στο οποίο το κίνημα θα μπορεί να συντονίζεται πλατιά και να γίνεται ένας καταμερισμός εργασίας βάσει των ικανοτήτων και των γνώσεων καθώς και να γίνεται ανταλλαγή εμπειριών από όλη την επικράτεια. Αντιλαμβανόμαστε τη δυσκολία που ενέχει μια τέτοια πρόταση την οποία όμως κρίνουμε ως καθήκον απέναντι στη συγκυρία.

Απέναντι στον θάνατο και την υποτίμηση των ζωών μας, να υψώσουμε δομές αλληλεγγύης

Πρωτοβουλία για την Ταξική και Πολιτική Ανασυγκρότηση

